

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 stycznia 2018 r. w sprawie T-747/15, EDF/Komisja, wniesione w dniu 27 marca 2018 r. przez Électricité de France (EDF)

(Sprawa C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Język postępowania: francuski.

Strony

Wnoszący odwołanie: Électricité de France (EDF) (przedstawiciel: adwokat M. Debroux)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi w pierwszej instancji, uwzględniając ją i stwierdzając tym samym nieważność art. 1-5 decyzji Komisji (UE) 2016/154 z dnia 22 lipca 2015 r. o pomocy państwa SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾

Posiłkowo:

- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie pierwszego zarzutu i pierwszej części drugiego zarzutu skargi w pierwszej instancji, uwzględnienie tej pierwszej części zarzutu drugiego, a w konsekwencji stwierdzenie, że zasada prywatnego inwestora ma zastosowanie do spornego przepisu;
- przekazanie sporu do Sądu, obradującego w innym składzie, celem wydania orzeczenia w przedmiocie pozostałych zarzutów i argumentów podniesionych przez skarżącą w skardze z dnia 22 grudnia 2015 r. i zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;

Posiłkowo:

- przekazanie sporu do Sądu, obradującego w innym składzie, celem wydania orzeczenia w przedmiocie wszystkich zarzutów i argumentów podniesionych przez skarżącą w skardze z dnia 22 grudnia 2015 r. (w tym tytułem ewentualnym) i zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;

W każdym razie:

- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona skarżąca podnosi cztery zarzuty tytułem głównym i jeden zarzut posiłkowy.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej wydanego przez Sąd wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r., EDF/Komisja (T-156/04). Zaskarżony wyrok określa sporny przepis jako rzekome zwolnienie podatkowe, w przeciwieństwie do wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r. wydanego w tej samej sprawie, w którym wyraźnie odrzucono to podejście. Dla uzasadnienia tej rozbieżności w określeniu spornego przepisu, zaskarżony wyrok wydaje się pośrednio opierać – niesłusznie – na konieczności interpretacji wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r. „w świetle” wyroku Trybunału z dnia 5 czerwca 2012 r. (C-124/10 P) utrzymującego w mocy rozstrzygnięcie niższej instancji. Tymczasem w wyroku tym Trybunał nie wypowiedział się w przedmiocie określenia spornego przepisu, co stanowi ustalenie faktyczne.

Zarzut drugi dotyczy wypaczenia dowodów przedstawionych przed Sądem. Te środki dowodowe opisują faktycznie dokonaną restrukturyzację kapitału EDF i nie pozwalają na ustalenie rzekomego zwolnienia podatkowego, jak uczynił to Sąd.

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia charakteru i zakresu obowiązków starannego i bezstronnego badania, nałożonych przez najnowsze orzecznictwo Trybunału, w szczególności w wyroku Frucona Košice z dnia 20 września 2007 r. (C-300/16 P), który był zresztą przedmiotem uwag na piśmie przed Sądem.

Czwarty zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd obowiązku uzasadnienia, zarówno w odniesieniu do określenia spornego środka, jak i braku dyskusji w przedmiocie argumentów skarżącej opartych na wyroku Frucona Košice.

Wreszcie zarzut podniesiony tytułem ewentualnym opiera się na naruszeniu prawa przy ustalaniu domniemanej pomocy jako nowej pomocy, podczas gdy należałoby ją określić jako istniejącą pomoc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 34, s. 152.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16,
Włochy/Komisja, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Republikę Włoską**

(Sprawa C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Republika Włoska wnosi do Trybunału na podstawie art. 56 i 58 statutu Trybunału o uchylenie wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., notyfikowanego w dniu 29 stycznia 2018 r., wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w sprawie T-91/16 mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015)9413 z dnia 17 grudnia 2015 r., notyfikowanej w dniu 18 grudnia 2015 r., dotyczącej zmniejszenia wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w program operacyjny dla regionu Sycylii, który wpisuje się we wspólnotowe ramy wsparcia na pomoc strukturalną dla włoskich regionów, których dotyczy cel nr 1 rozporządzenia nr 1260/1999 (POR Sycylia 2000–2006) oraz o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Trybunału odwołanie od wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16, w którym Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Włoch na **decyzję Komisji C(2015)9413 z dnia 17 grudnia 2015 r., notyfikowaną w dniu 18 grudnia 2015 r., dotyczącą zmniejszenia wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w program operacyjny dla regionu Sycylii, który wpisuje się we wspólnotowe ramy wsparcia na pomoc strukturalną dla włoskich regionów, których dotyczy cel nr 1 rozporządzenia nr 1260/1999 (POR Sycylia 2000–2006).**

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 39 rozporządzenia 1260/1999 ⁽¹⁾; art. 4, 6 i 10 rozporządzenia 438/[2001] ⁽²⁾; art. 317 TFUE i zasady ciężaru dowodu.

Sąd nie wskazał, że z samych ustalonych przez niego okoliczności faktycznych wynika, iż ponownie przeprowadzony przez Komisję w 2008 r. audyt dotyczył tych samych wydatków, które były już w latach 2005 i 2006 przedmiotem audytu, który zakończył się wynikiem pozytywnym, przy czym nie zostały ujawnione nowe okoliczności faktyczne.